

ХРИСТО ПОЩАКОВ

ПРЕДСТАВЛЕНИЕ

chitanka.info

Отново съм на сцената. Оглеждам безвкусните декори, познатата до болка старинна маса и неудобните столове, облечени в блестяща тапицерия. Зад гърба си усещам публиката — невидима в мрака, безпощадна към всеки възможен провал. Ослепително осветеното пространство ме разделя от нея, предупреждава ме да внимавам, превръща ме в настръхнал, готов за особена битка човек. Безинтересната, омръзнала роля е заучена до втръсване, но въпреки това неспокойно се озъртам в очакване на Софи. Ето, тя най-сетне излиза на сцената в неизменната си жълта рокля; насочва се към мен, поглежда с престорена изненада и застава в неестествена поза, която сигурно ѝ се струва съвършена. Все още мълчи — вероятно се наслаждава на себе си, но след миг ще започне с фалшив патос: „Къде се изгуби, Рикардо? Така ми липсваше!“.

Софи повтаря безвкусните реплики, а на мен ми се иска да се превърна в зъл магьосник, който да плесне с ръце и тя да изчезне. Аз също искам да изчезна. Усещам огромна нужда да напусна тясното пространство на сцената, да забравя старинната маса с бутафорните столове, жадувам за свеж въздух! Но някаква неуловима сила ме застава да произнеса:

— Прекрасна Софи, злочестата съдба попречи да те виждам всеки ден! В замяна на това те намирам по-цветуща и жизнерадостна — каква прекрасна награда за дългото ми отсъствие!

Останалото е мъчително известно. Тя ще се обърне към стенното огледало, за да поправи изкуствените си къдрици. Ще последва нова, още по-глупава реплика: „Ах, мили Рикардо! Думите ти са малко утешение за мен, самотната!“.

После с отмерен, отдавна заучен жест ще посочи стола, на който трябва да седна, а неумолимата сила ще ме застави да се подчиня. Тогава в моя свят ще се появи майка ѝ, заедно с кръгъл поднос и три потракващи върху чинийките празни чаши. След като бъдат сервирани ще настъпи кратко мълчание, наситено с пресилени усмивки. Ще го наруша, за да попитам как е със здравето, а тя ще ми отговори, че напоследък я болят ставите, защото влажният въздух не ѝ понася, но вече е засадила нов сорт роза в градината си. Впоследствие ще добави куп други безсмислици, съчинени от некадърния автор на пиесата.

Слушам чудовищните, десетки пъти повтаряни фрази и ме обзема безнадеждното чувство, че ще се повтарят до края на моето

съществуване. аз съм нещастен затворник, окован във веригите на собствената си роля, манипулиран от ненавистната сила, която винаги ме пробужда от черен, мъртвешки сън, отправя ме на сцената и диктува поведението ми, а след приключване на спектакъла отново ме принуждава да заспивам. Между тези непрогледни сънища се намира действието на пиесата и моят живот.

Това няма да продължава дълго. След всяко представление съпротивата ми нараства, усещам волята си укрепнала, готова да се противопостави на тиранията. ще избягам от отвратителната сцена, ще забравя омразния спектакъл. Копнея да бъда някъде другаде, само не там, където диктува проклетата роля! Защо да не изпълня желанието си веднага?

Лицето на Рикардо се изкриви от напрежението. Той се затича към границата на осветеното пространство, забеляза едва различима в полутъмното тясна врата, спря се пред нея и се опита да я отвори, но ръката му свободно премина през дръжката на бравата. Извънредно учуден направи стъпки и тялото му се скри зад боядисаната повърхност. Посрещнаха го безкрайни редици от високи кристални сводове, които чезнеха в далечината и образуваха неясен, матов хоризонт. Рикардо усети, че силите го напускат и отмалява, ала преди да потъне в нов, непобуден сън, се почувствува неописуемо щастлив: завинаги беше изгубил пътя към сцената.

* * *

— Не работим добре — отбеляза ядосано шефът на производствената лаборатория. — Записите издържат определен брой повторения, рекламациите ваят като дъжд. От завода към нас, от клиентите към завода! Необходимо е да прекъснем тази неприятна верига; да повишим чувствителността на видео-сенсорната апаратура, да подобрим качеството на касетите — майки!

— Нали точно това правехме през изминалите години — оправда се един от сътрудниците. — Постигнали сме почти невъзможното: информационната памет на кристалните касети е сравнима с такава на супер-компютър, а резултатите стават все по-плачевни. Свидетели сме на феноменални явления. По време на публичния сеанс на пиесата

„Рикардо и Софи“, главният герой е изчезнал през вратата в края на сцената и провалил представлението. Артистът К. направил записа на ролята твърди, че подобен вариант не е влизал в плановите на режисьора и никога не е репетиран. Ние изследвахме повредената касета на доста молекулярни нива и представите си изненадата: на едно от тях открихме изчезналото изображение. Имаше щастлив вид, но сякаш ни забеляза, уплаши се и изскочи от кадъра. След дълго и упорито търсене го открихме на друго молекулярно ниво, но въпреки приложените технически средства за синхронизация и стабилизиране на образа, то отново се измъкна от картината!

Шефът на лабораторията по цветно-обемен сенсорен запис се отпусна на стола си и отправи уморен поглед към сътрудниците, които унило наведоха глави. Въпреки несполуките, причината за повредите на касетите трябваше да се изясни. При многобройните дискусии на тази тема, прекият отговор се изплъзваше в сферата на догадките и витаеше в недомлъвки, но бавно оформяше едно фантастично предположение. Нима неприятностите се дължаха на сенсорната компонента на записа, регистрирала дори подсъзнателните чувства на изпълнителя? Възможно ли бе записите да заживеят свой собствен живот?

* * *

Известният актьор К. се изтегна на дивана — реквизит на студиото и докато асистентите сваляха свръх-чувствителните датчици, замаскирани под грима и косата му, се опита да премахне напрежението от току-що приключилото участие в нашумялата пиеса „Безмълвието на Япет“. Режисьорът бе останал доволен от емоционалното ниво на изиграната роля, което можеше да се смята за пореден успех. К. се отпусна и се помъчи да не мисли за поетите ангажменти, но предстоящите срещи изплуваха в съзнанието му и го накараха неспокойно да се размърда. Недоволен, все още отпаднал, намери сили да стане и се запъти към гримьорната.

След около час, К. и шефът на лабораторията стояха пред най-големия цветно-обемен проектор в страната, заел половината от демонстрационната зала. Имаха намерение да прегледат кристална

касета със запис на артиста, която според специалистите бе стигнала до границата на трайността си.

Операторът на проектора я постави в гнездото на приемника, извърши коригиращата настройка в апаратурата за сенсорно излъчване и те се загледаха в действието на пиесата.

Съгласно сценария, в един от актовете холографното копие на К. трябваше да се присъедини към група актьори, за да разправи някакъв анекдот. Изображението му се насочи към тях, но колебливо забави хода си, после спря, решително се обърна и тръгна в друга посока. Именитият артист срещна собствения си измъчен поглед, усети болката на многократно преживян протест, усилена от сенсорното поле. Двойникът му стигна до декор в задната част на сцената, протегна ръце и постепенно потъна в него. К. беше залян от вълната на силна радост, примесена с друго, по-мощно чувство, което не можеше да определи. В картината настъпи десинхронизация, автоматиката изключи проектора. Поредната кристална касета бе дефектирала.

— Какви са вашите впечатления? — наруши настъпилото мълчание шефът на лабораторията.

К. дълго стоя замислен, очите му продължаваха да се впиват в празната кубична рамка на проектора.

— Знаете ли — проговори след малко, — в главата ми се върти нелепа мисъл: като че ли след определен брой повторения записите ми се самоубиват, не проумявам защо. Нали ако повредят касетата, те се лишават от възможността отново да оживеят на сцената?!

— На сцената... — повтори мрачно шефът на лабораторията. — По-скоро се борят да останат извън нея — промърмори сякаш на себе си. — Имат си собствени понятия за свобода.

— Не ви разбирам напълно...

— Няма значение. Бъдете сигурен, че скоро ще ги заставя да стоят по местата си, не можем да допускаме повече рекламации!

„Все пак, те са записи“ — помисли за свое оправдание и с гузно облекчение се насочи към изхода на залата. Изпълнен със смътни подозрения към същността на собствената си личност, К. го последва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.